

[Elsa-Merete Ross.]

strengelser for at skaffe sig en bedre lejlighed og dermed indirekte medvirker til disse ejendommens beståen. Skal der ikke være nogen begrænsning i det tidsrum, hvori en kommunalbestyrelse kan give boligsikring til beboere i sådanne lejligheder?

Det er også en fordel, at man ved dette system opgiver begreberne mindst- og mindrebemidlede og giver tilskud efter en glidende skala, så de store spring ved overgang fra den ene kategori til den anden undgås.

Når man går over til en helt ny ordning, kan det være godt efter få år at se, om der er ting, der er nødvendige at rette, og jeg forstår, at den fremgangsmåde vil man følge her. Man må naturligvis indrømme, at det er en ulempe, at man ikke bestemt ved, hvad ordningen vil koste, men må nøjes med et skøn. Ordningen bliver sandsynligvis dyrere end den nuværende, men vil i hvert fald for pensionisternes vedkommende til gengæld også komme til at dække alle imod et beskedt antal under den nuværende ordning. Selve princippet at give støtte til den enkelte konkrete lejer og hans familie efter behov og ikke til den tilfældige lejlighed er efter min mening det helt rigtige og vil forhåbentlig inden for en overskuelig årrække blive det eneste gældende princip for boligstøtte.

Landsbyggefonden, hvori 70 pct. af lejerforhøjelserne i det almennyttige byggeri skal anbringes, er en del af boligforliget og danner en pendant til de private grundejeres lånefond. I bemærkningerne står der, at den offentlige støtte, der på forskellig vis er ydet til det almennyttige byggeri, dengang støtten blev givet, havde til formål, at mindrebemidlede familier skulle betale en husleje på 15-25 pct. af deres husstandsindtægt, og at den økonomiske udvikling efterhånden har medført, at lejen udgør en langt lavere andel af deres indkomst. Da vi nu får en boligsikringsordning, der hjælper alle familier med lave indtægter til en husleje, der står i rimeligt forhold til deres økonomi og børneantal, har jeg lidt svært ved at forstå de mange protester mod, at lejen efterhånden sættes op, så den nogenlunde svarer til den procentdel af husstandsindtægten, der oprindeligt var forudsat i det almennyttige byggeri. Har man

længe haft en fordel, er det klart, at det kan være ubehageligt at komme af med den. Men jeg har svært ved at se det rimelige i de stærke protester, når man ikke kommer af med mere end brugsværdien af lejligheden og først kommer op på beløbet efter 8 års forløb. Ved denne gradvise forhøjelse er man med til at skaffe den næste generation lejligheder til en mere overkommelig leje, end tilfældet nu ofte er.

De almennyttige boligselskaber er grundlagt ved statens store støtte. Den ideelle tanke, som oprindeligt lå bag denne ordning, var, at boligselskaberne engang senere skulle yde hjælp til fremtidens byggeri, og til det formål skulle hvert selskab tilvejebringe en byggefond. Disse fonds har endnu kun arbejdet relativt få midler til finansiering af nybyggeri. Selv om der har været adgang til omprioritering, er de reserver, der lå i de ældre ejendomme, kun anvendt i ringe grad. Gang på gang har radikale ordførere i årenes løb opfordret til at benytte de muligheder, de almennyttige selskaber havde for selvfinansiering. Vi var derfor meget tilfreds med det initiativ, der blev taget for at oprette boligselskabernes garantifond, og vi er imponeret over, at det ved energisk indsats er lykkedes at vinde gehør i en stor række boligselskaber for den solidaritetstanke, som ligger bag garantifonden. De, der arbejder for at gennemføre boligselskabernes garantifond, må vel også være tilfreds med landsbyggefonden, idet dens midler jo yderligere vil fremme det almennyttige byggeris selvfinansiering.

Ministeren har tidligere sagt, at i jo højere grad det sociale byggeri bliver selvfinansierende, i jo højere grad bliver det sidestillet med det private erhvervslivs forhold. Jeg går ud fra, at ministeren mener, at der først da vil kunne blive tale om en virkelig konkurrence mellem det private og det almennyttige byggeri, og at denne konkurrence vil være til fordel for begge byggeformer og for de lejere, der skal bo der.

Jeg ser i Tidsskrift for Ingeniør- og Bygningsvæsen, som jeg ligesom hr. Hastrup læser, at direktør Finn Trier i et interview siger, at der slet ikke er tilstrækkelig konkurrence i byggesektoren for øjeblikket. Så vidt jeg forstår direktør Trier, mener han, at en sådan konkurrence ville øges, hvis de sociale selskaber havde hånd i